

Arrest

nr. 143 038 van 13 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 24 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 16 december 2014.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 24 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lopende beroepstermijn werd genomen en dat de bestreden beslissing aldus ontijdig werd gegeven, benadrukt de Raad dat indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet “onverwijld” een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 april 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat de gemachtigde op 24 april 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) heeft genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aldus terecht geoordeeld dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigerde te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen en dat de verzoekende partij op dat tijdstip onregelmatig in het Rijk verbleef.

De Raad wijst er bovendien op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, enkel de gedwongen uitvoering tijdens het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De Raad laat ten overvloede

gelden dat bij arrest nr. 128 566 van de Raad van 2 september 2014 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen verdere uitleg geeft noch concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengt die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De Raad laat tevens gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 april 2014 heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris diende de vaststelling dat de verzoekende partij geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling niet in vraag te stellen. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177 451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepalingen niet aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 december 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 27 januari 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 december 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP volhardt in de vraag tot horen van 16 december 2014. VzP heeft geen mandaat om afstand van het geding te doen. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.2 In de mate waarin de advocaat van de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting stelt geen mandaat te hebben om afstand van het geding te doen en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 1 december 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de advocaat van de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET